

Елисавета Багряна

Сезони

1

КАКВА УМОРА – да живееш вечно тук –
като болник да чакам чудо на вратата да почука,
от прозореца да гледам само слатинския рид,
вечно спрелия часовник стар на пощата,
същото парче небе – денем или нощем –
над същите керемиди и комини.
Отдавна зная всяка улица, къща и зид,
а мене ме познават и кучетата...
Заковани са тук сякаш годините,
а смяната на сезоните улучвам
по това дали са червени, или бели, сухи или мокри
по къщите покривите...

Да изчезна – за година, две, три.
Следите на стъпките ми да се изтрият
от пясъчните пътеки на всекидневността
и като суха шума вятъра на забравата да издуха
от паметта за мене спомена и слуховете.
Да съблека от себе си, веднаж завинаги вече,
тези стари дрипи на условността –
отдавна за дарака на времето обречени!...

Да отида накрай света, сред непознати хора,
да не води към мене врата, ни прозорец,
да живея като странница,
за която няма ни цветя, ни патрони.
Додея ми вече сърцето ми да е открита страница
за любителите на произшествията и хрониката...

Искам за гледам как годишните времена завъртат колела
и отвозват натоварените снопи на моите мисли.
Тъмна или светла, добра или зла,
но чудни словеса е на дланта ми съдбата написала!

2

ПАК МЕ ПОДГОНИ камшикът на скитничеството,
заплющяха отново над главата ми трите сухи жили
на спомена, мъката и жаждата.

Но този път моите стъпки не ме подведоха
към водовъртежни градове и центробежни кейове,
по задръстени площади и неми катедрали,
над които летят куршуми или ракети...

Потегли ме пътеката в планината бяла,
дето метеорите се пръскат вместо ракетите
и мълниите падат
наместо снаряжи.
Тази катедрала
която алени свети
под фойерверка на слънцето – сутрин и вечер,
дето кънти неосквернения мрамор на глетчерите
и трептят вечните кандила на звездите
над главите на скиталците и мъдреците.

3

БУХТЯХЯ НАПРОЛЕТ в сливения боаз тепавиците –
като сърцето ми
под напора на зашумялата млада кръв.
Врълхлетя любовта като пролетния вятър
и събори оградите и скелите, и вековните постройки
на традициите и на разума.
Придойде мътна реката на живота
и отнесе и тепавиците, и моя дом...

Всичко минава.
Мъдростта постепенно огрява душата,
както слънцето – планината.
Слушам нощем как се трошат ледовете,
свличат се лавините,
придошлите води бучат като възбуял народ
и мъкнат сухите трупе
и откъртените канари.
А сутрин над земята се носят –
като тамян след литургия,
като въздух след оплодение –
тежки млечни пари.
Свято материнство!

Снегът се топи – като мъката в сърцето ми,

ледните капчуци капят
и нареждат сякаш дума по дума
бистрите слова на изцелението...
Седя на припек пред хижата
и мисля:
по това време долу, в Тракия,
разцъфват първите розови пъпки на миндалите...

4

ИМА ЛАСКИ –
по-горещи от нажежения пясък
край нашето море лете.
И думи,
от които се слънчасва
като през горещниците
под слънцето на запекла се Тракия...
Има лета в живота ми,
които изпекоха до червено
пшеницата на моето познание.
Нека пеят жътварите и жънат!
А край харманите
ще има и за врабците,
и за сиромасите...
Но още са попукани устните ми
от сътресенията, мъката и жаждата,
като нашата корава земя –
от суша, снаряди и земетресения...

Да лежиш по гръб на топлата земя,
да вдиваш мириса на прежурена трева,
да слушаш звъна на далечни стада –
без съжаление, без болка, без желание –
това значи може би:
да стигнеш небето с ръка,
да четеш по звездите книгата на мъдростта!

5

КОГАТО КЪМ НИЗИНИТЕ
като рунни бели стада
заслизат октомврийските мъгли;

на прозореча ми
с тънките си водни игли
есеният дъж зашуми;
в огнището ми
първият огън задими
и запращят
неизсъхналите още, сурови дърва –
да запали лампата си
и с прояснена мисъл
да склоня глава
над своя чуден животопис...

Спомени – сталактити и сталагмити, –
образувани в подземната пещера на душата ни
от влагата на живота,
цедила се капка по капка.

Настъпва ден,
когато мечтата за бъдещето е изтекла вече
с пролетни води,
а пшеницата на настоящето –
от слънцето на лятото изпечена
и прибрана в хамбарите.

Тогава дискът на миналото се завърта,
тогава иде вашето царство, спомени!

Паметта запалва своя рудокопачески фенер
и задълбава в пещерата.
Загоряват под светлината на мъдростта преобразените,
като че оживели,
сталактити и сталагмити.
Но не, приятелю мой, те са все пак само вкаменелости,
а не живата вода,
която ги е творила!

6

ОБИЧАМ СНЯГ да затрупва
прагът и вратата ми.
Когато въвн ме застигне виелицата,
зашиба ме вятъра

и студа слепи ноздрите ми,
да сляза и сгрея ръцете си пред камината
на проста горска хижица.

Като луд скиор летя моя живот
над пропастите, върховете, преспите и сипеите.
Трошеха се ските, премръзваха ръцете,
алени, топли капки кръв от разбито чело
оросяваха белия сняг.

Всичко минава.

Ще побелеят моите коси,
като планината от снега.
Гледаш равната бяла покривка –
а мислиш ти
какви пукнатини е изпълнила,
какви пропасти е засипала
и остри скали заоблила?

Под нея са минали
потоците, цветята и птиците на пролетта,
пасбищата и стадата на лятото,
златото на есента...
Под нея са устреми и подвизи,
смъртни врагове
и жертви
погребани.

Мълчи като мраморна богиня бялата стихия.

А ти извадиш джебното си огледалце
и видиш –
негатива на някогашния си образ...

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11775>]